

Oktober sol. Nora Hofman. **Andra pris i skrivtävlingen Lilla Lubbe 2018**

”Rönnbärsmarmelad, vem äter ens det?” Luften hänger tung av dofter från aromatiska doftljus och torkade kryddor och blommor. Påsar med te, syltburkar och snidade små träfigurer fyller robusta hyllor. ”Jag vet inte, den säljer inte särskilt bra.” Jag fingrar på skålen med hårda karameller där jag står bakom disken. Mannen som håller i marmeladburken stämmer inte in i butikens atmosfär. Bland de gamla damer och tystlåtna typer med frånvarande blickar som oftast traskar runt i butiken sticker han ut som ett lejon i en skock med huskatter. Eller snarare tvärsom. Han är en kortvuxen figur, klädd i personlighetslös kostym och fluga. Ansiktet smalt och pannan rynkad. Hans blick kritiserar varje etikett på de produkter han plockar upp. Han verkar ogilla allt det han verkar tro att jag erbjuder honom. Han irriterar mig, minst sagt.

Jag uppfattar det familjära plinget från klockan ovanför butikens ytterdörr och vänder huvudet mot ljudet. ”He-” Jag fastnar mitt i ordet. In genom dörren kommer en kostymklädd man. Breda axlar, stora skor. Det plötsliga ljuset från denna ovanligt soliga oktoberdag förvandlar mannen till en svart siluett i dörröppningen. Det är något speciellt med honom. När ögonen sekunden senare vant sig vid ljuset vandrar de upp hans byxor och kostym. Jag förväntar mig möta ett tar glittrande ögon och tjockt hår. Istället går luften ur mitt bröst. Ögonen hans glittrar, men likt ett par svarta pärlor. Hår? Nej, inget hår: fjädrar ligger blanka och svarta mot skalpen. En näbb ersätter platsen där munnen hans borde sitta.

I min butik står denna vardagliga torsdag en kostymklädd man, med kråkhuvud. Alla butikens besökare har vänt huvudet mot honom, stirrar med vida ögon. Det är tur att inget barn som saknar hyfs befinner sig på plats, men å andra sidan betar sig ingen i butiken speciellt artigt. Sättet mannen sänker näbben och tittar bort visar tydligt hur genant han finner situationen. Näbben hans öppnas försiktigt. ”U-ursäkta att jag störde.” Han lägger handen på dörrrens handtag och tänker precis dra upp den när min röst skär genom tystnaden. Jag hinner inte tänka förrän orden sluppit ut mellan läpparna. ”Letade du efter något speciellt?” Precis som han börjar häva upp den tunga dörren stannar han upp och tittar på mig med svarta stjärnhimlar till ögon och säger sedan; ”Rönnbärsmarmelad.”

Juryns motivering: **I det korta prosastycket Oktober sol lyckas Nora Hofman frammana både vardaglighetens tristess och hur allt på ett ögonblick kan förvandlas till något långt bort från verkligheten.** Jury: Författaren Maria Hamberg